

[Minister Frode Jakobsen.]

gøres. Hvis vi havde taget det Arbejde fra andre og saa gjort det skidt, saa kunde man bebrejde os det, men man kan ikke bebrejde os, at vi med Fare for Livet gjorde et Arbejde, der skulde gøres, og som ingen andre vilde gøre, naar vi har gjort det saa godt, vi kunde.

Derefter vil jeg vende mig direkte til det ærede Medlem Hr. Ragers Udtalelser forleden. Det ærede Medlem mente, at hvis straks en to-tre Tilfælde af Overtrædelser var blevet offentliggjort, saa var der ikke kommet flere. Men alle væsentlige og grove Tilfælde stammer jo netop fra de første hektiske Dage. Før vi vidste Besked med noget af Tilfældene, var det sidste Tilfælde sket. Det ærede Medlems Indlæg har derfor ikke megen Vægt. Og hvad er det da, der er sket? Vi efterlyste i Landstinget og ved enhver senere Lejlighed Klager, og hvad kom der ud af det? Forbløffende lidt. Jeg ventede mere og antager, at der ogsaa vil komme mere frem. Naar der ikke er kommet mere, skyldes det efter min Opfattelse to Ting: for det første at det meste har været løs Snak, for det andet en Tilbøjelighed hos Frihedskæmperne til at dække over Kammerater, der har forløbet sig; men alle Klager, der er kommet frem, er blevet behandlet, først af Auditørerne, dernæst, hvis der har været Grund til det, af Politiet. Vi har anmodet alle om at indsende Klager til os og overgive alt af Betydning til Politiet. Hvad kan vi saa gøre mere? Er det ikke den rigtige Fremgangsmaade? Det ærede Medlem efterlyste en offentlig Redegørelse, men der har hidtil ikke været noget væsentligt at føje til det der er sagt offentligt, men hvad vi har faaet frem, skal jeg paa Forlangende gennemgaa, selv om jeg synes, det er at spille det høje Tings Tid.

Tempoet i Afviklingen har herhjemme været langt hurtigere end. Gennemgangen af Sagerne andre Steder, f. Eks. i Belgien og Norge. Den 20. August skrev vi til samtlige Regioner, at alle internerede skulde være overgivet til Politiet senest Lørdag den 25. August. Fra sidstnævnte Dato har der ikke været flere tilbage af Modstandsbevægelsens internerede, men et vist Antal danske Statsborgere, der er de Allieredes Fanger, har siddet og sidder stadig. For øvrigt har jeg det Indtryk, at megen Misforstaaelse skyldes, at Folk ikke skelner mellem de Allieredes internerede og Modstandsbevægelsens. Med de første har vi ikke haft noget at gøre og har ingen Indflydelse med Hensyn til dem, og det er dem, der er kommet til at sidde i mange Uger uden Afhøring, ligesom jeg

ogsaa tør sige, at Fejltagelserne med Hensyn til dem procentvis er langt, langt større.

Med Hensyn til Mishandlinger, Overgreb over for internerede kan jeg sige, at de Tilfælde, der fremdrages, er som Tordenskjolds Soldater i forskellige Iklædninger. Mange af de Klager, der er blevet indsendt, var anonyme, mange holdt i Almindelighed. De fleste byggede paa Oplysninger paa anden eller tredje Haand fra de internerede. Det viser sig her, for det første, at et meget stort Antal af de internerede er særdeles upaalidelige Personer, hvad der ikke forbavser mig, for det andet, at de ser deres Interesse i at stille Frihedskæmperne i et saa daarligt Lys som muligt, for det tredje, at Rygtet i den Retning spredes med stor Beredvillighed. Alle navngivne Klager med konkrete Klagepunkter over Mishandlinger el. lign., er imidlertid straks gaaet til Undersøgelse. Under Debatten i Landstinget udtalte jeg: Hvorfor kommer man ikke til os med disse Klager? Ingen er mere interesseret end vi i at faa disse Sager opklaret, i at faa Folk, der har gjort sig skyldig i utilbørlig Adfærd, straffet. En tilsvarende Opfordring er fremsat over for Pressens Repræsentanter. Ogsaa Justitsministeren bad i Landstinget om skriftlige Klager, men skriftlige konkrete Klager er kun indkommet til Justitsministeren og mig i meget ringe Omfang, og direkte Forespørgsel til Auditørerne har heller ikke bragt det store Antal Tilfælde af Overgreb frem, som der tales om.

Vi har Oplysning om følgende. En aktiv og en tidligere Frihedskæmper med Kone skaffede sig den 4. Juli ved Bekendtskab med Portvagten Adgang til Vestre Fængsel, hvor de genkendte den Mand, som havde stukket dem med det Resultat, at de alle tre var blevet fængslet og for de to's vedkommende havde siddet 27 Maaneder hos Gestapo. De gennemprygledede Stikkeren med Knytnæveslag, uden at Fængselspersonalet skred ind. Der blev foretaget politimæssig Afhøring i Sagen. Den aktive Frihedskæmper blev hjemsendt uden Vaaben og Armbind og stillede sig til Disposition for Politiet. Politiets Undersøgelse resulterede i en Straf paa 3 Maaneders Fængsel. I et andet Tilfælde er en ganske ung Frihedskæmper, der paa det givne Tidspunkt var alene om at passe paa 80 Fanger i Vestre Fængsel, pludselig geraadet i Panik ved mit om Natten at staa alene over for en farlig interneret, med det Resultat, at han slog efter ham med Geværkolben. Sagen resulterede i 10 Dages disciplinær Arrest og Fjernelse fra Bevogtningen af Fanger. Man